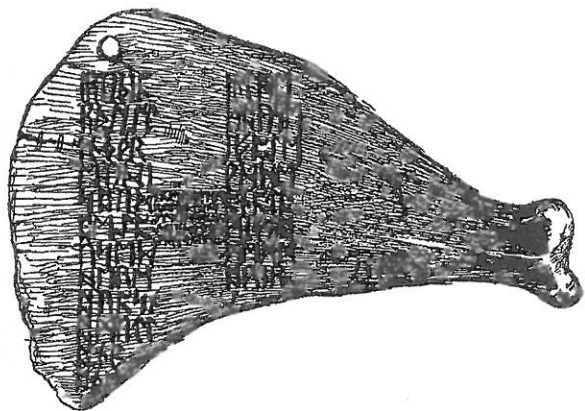

A Macska, aki a maga útját járta

EGYEZD a fülecskédet, mert amiről most mesélni fogok, édes gyermekem, az még abban az időben történt, amikor a háziállatok egytől egyig vadon éltek. Vad volt a Kutya, vad volt a Ló, vad volt a Marha, vad volt a Birka és vad volt a Sertés – nagyon vad, a vadnál is vadabb –, és a vizes vadonban vadultak naphosszat, elvadult magányban. Mégis minden állat közül a Macska volt a legeslegvadabb. Ő a maga útját járta, és neki minden egyre ment.

Persze vad volt az Ember is. Szörnyűségesen vad. El sem kezdett szelídülni egészen addig, amíg össze nem találkozott az Asszonnyal, aki azt mondta neki, hogy nem ínyére való ez a vadóc élet. Az Asszony kiválasztott egy kellemes, száraz barlangot, hogy ne kelljen többé ázott levélkupacokon hálniuk, a földjét tiszta homokkal hintette meg, a barlang végében tüzet gyújtott, a bejárat elé egy Vadló kiszáritott bőrét függesztette ki – farokkal lefelé –, majd így szólt az Emberhez:

– Töröld meg a lábadat, kedvesem, mielőtt belépsz, mert mostantól fogva háztartást fogunk vezetni.

És akár hiszed, akár nem, édes gyermekem, aznap este vadfokhagymával és vadborssal fűszerezett vadbirka volt vacsorára, meg vadrizzzsel, vad görögszénával és vadkorianderrel töltött vadkacsa meg vadökörvelőscsont meg vadcseresznye meg vad maracuja. Vacsora után az Ember elégedetten leheveredett a tűz mellé, és elnyomta az álom, ám az Asszony ébren maradt, és csak üldögélt tovább a haját fésülgetve. Kezébe vette a báránylapockát – tudod, azt a nagy, lapos csontot –, szemügyre vette a lapockába rótt takaros jeleket, azután pedig még egy kis fát rakott a tűzre, majd véghez vitt egy varázslatot. Ez volt a világ első éneklő varázslata.

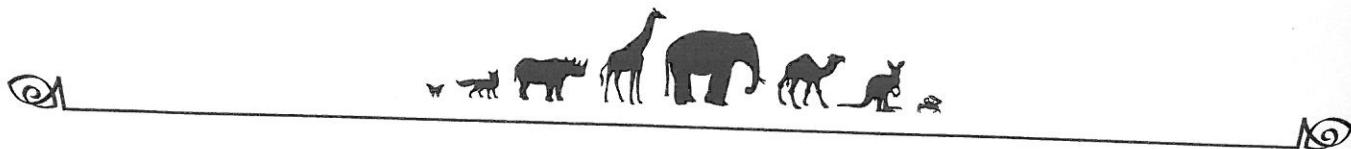
A vizes vadonban összesereglettek a vadállatok a tűz távoli fénye láttán, és tanakodni kezdtek, hogy vajon mit jelenthet.

A Vadló dobbantott egyet a patájával, és így szólt:

– Mit gondoltok, én barátaim és én ellenségeim: mi célból rakta az Ember és az Asszony abban a nagy barlangban azt a nagy tüzet? Mi bajunk származhat belőle?

A Vadkutya vadul beleszimatolt a levegőbe, megérezte a sült bárány illatát, és így szólt:

– Én majd odamegyek, kitudakolom és kipuhatolom, mert az az érzésem, hogy ez nekünk még jó lehet. Macska, tarts velem.

– Piha! – mondta a Macska. Én a Macska vagyok, aki a maga útját járja, és akinek minden egyre megy. Nem tartok.

– A barátságunknak tehát befellegzett – mondta a Vadkutya, és azzal elkocogott a barlang felé. Ám alig tett meg néhány lépést, a Macska gondolt egyet: „Nekem minden egyre megy, ugyebár. Miért ne tarthatnék vele a magam kénye-kedve szerint, hogy kitudakoljam és kipuhatoljam, mi folyik amott?” Azzal a Kutya után osont puha, nagyon puha léptekkel, és keresett magának egy rejtékhelyet, ahonnan mindent hall.

A Vadkutya a barlang szájához érve bedugta az orrát a vadlóbőr alatt, és megérezte a sült bárány ínycsiklandozó illatát, mire az Asszony rápillantott a lapockacsontra, felkacagott, és így szólt:

– Már meg is jött az első. Mit kívánsz tőlem, vadon vadállata?

A Kutya pedig így felelt:

– Ó én ellenségem, ki ellenségemnek vagy asszonya, mondd csak, mi ez az ínycsiklandozó illat, amely betölti a vadont?

Erre az Asszony felkapott egy báránycsontot, odalökte a Vadkutyának, és így szólt hozzá:

– Kóstold meg, vadon vadállata.

A Vadkutya rávetette magát a csontra, és miután megállapította, hogy soha életében nem evett még ilyen finomat, azt mondta:

– Ó, én ellenségem, ki ellenségemnek vagy asszonya, adj még.

És így felelt az Asszony:

– Vadon vadállata, ha nappal segítesz az én uramnak vadászni, éjjel pedig őrzöd a barlangunkat, annyi sült csontot kapsz, amennyit csak kívánsz.

– Hohó! – mondta a közelben hallgatkozó Macska. – Ez az Asszony nagyon okos, de nem olyan okos, mint amilyen én vagyok.

A Vadkutya pedig bekúszott a barlangba, az Asszony ölébe fektette a fejét, és így szólt hozzá:

– Ó, én barátom, ki barátomnak vagy asszonya, legyen, ahogy akarod: nappal segíték az uradnak vadászni, éjjel pedig őrzöm a barlangotokat.

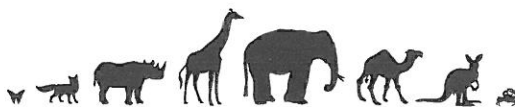
– Hohó! – mondta a közelben hallgatkozó Macska. – Micsoda ostoba egy kutya ez! – Azzal vad farkcsóválás közepette, a maga útját járva visszatért a vizes vadonba, de senkinek sem szólt arról, amit látott.

Amikor az Ember felébredt, így szólt az Asszonyhoz:

– Mit keres itt a Vadkutya?

Az Asszony pedig így felelt:

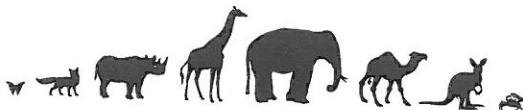
– Őt már nem Vadkutyának, hanem az ember legjobb barátjának hívják, mivelhogy mától fogva a barátunk lesz örökkön-örökké. Vidd el magaddal vadászni.

Ezen a képen a barlang látható, az Ember és az Asszony első otthona. Nagyon kellemes barlang volt, és sokkal melegebb, mint amilyennek tűnik. Az Embernek volt egy kenuja. Ott látható a folyó partján félig elsüllyesztve, hogy jól megszívja magát vízzel. Az a viharvert valami, ami keresztülszeli a folyót, nem más, mint az Ember halászhálóját, amivel lazacot fog. A folyó partjáról szép, tiszta kövek vezetnek fel a barlang szájához, hogy az Ember és az Asszony lejárhasson a folyópartra vízért, anélkül hogy homok menne a lábujjaik közé. Azok a csótányokra emlékeztető dolgok a folyópart távolabbi szakaszán valójában fatörzsek, amelyeket a folyó a túlparton lévő vizes vadonból sodort el. Az Ember és az Asszony kihalászták őket, és megszáritotta és felaprította tűzfának. A barlang bejárata elé függesztett lóőr függönyt azért nem rajzoltam le, mert az Asszony épp levette, hogy kimossa. A barlang meg a folyó között látható kicsike foltok az Ember és az Asszony lábnyomai.

Épp mindketten bent vannak a barlangban, és vacsoráznak. A kisbaba miatt egy idő után kénytelenek voltak elköltözni egy másik, kényelmesebb barlangba, mivelhogy a kisbaba folyton lemászott a folyóhoz, és egyszer beleesett, és a kutyának kellett kimentenie a vízből.

Másnap este az Asszony kiment a rétre, és szedett egy nagy-nagy halom friss füvet, és kiszárította a tűznél, hogy olyan illata lett, mint a frissen kaszált szénáé, azután pedig kiült a barlang bejáratához, és font egy lóbőr kötőféket, majd a báránylapockára pillantott – arra a nagy, széles csontra –, és véghez vitt egy újabb varázslatot. Ez volt a világ második éneklő varázslata.

Odakint, a vadonban összesereglettek az állatok, és azon tanakodtak, vajon mi történhetett a Vadkutyával. Végül a Vadló dobantott egyet a patájával, és így szólt:

– Én majd odamegyek, kitudakolom és kipuhatolom, miért nem tért vissza közénk. Macska, tarts velem.

– Piha! – mondta a Macska. – Én a Macska vagyok, aki a maga útját járja, és akinek minden egyre megy. Nem tartok. – Mégis a Vadló után osont puha, nagyon puha léptekkel, és keresett magának egy rejtekhelyet, ahonnan mindent hall.

Amikor az Asszony meghallotta, hogy a Vadló odakint téblábol meg-megbotolva hosszú sörényében, felkacagott, és így szólt:

– Már meg is jött a második. Mit kívánsz tőlem, vadon vadállata?

A Vadló pedig így felelt:

– Ó, én ellenségem, ki ellenségemnek vagy asszonya, mondd csak, hová tűnt a Vadkutya?

Az Asszony nevetett, a kezébe vette a lapockacsontot, rápillantott, és azt mondta:

– Vadon vadállata, tudom ám én, hogy valójában nem is a Vadkutya miatt jöttél, hanem ezért a finom füvecskéért.

A Vadló pedig meg-megbotolva hosszú sörényében így felelt:

– Igazad van. Add ide, hadd egyem meg.

És így szólt erre az Asszony:

– Vadon vadállata, hajtsd meg vad fejed, hadd adjam rád ezt a kötőféket, hogy ezentúl napjában háromszor ehess ebből a finom füvecskéből.

– Hohó! – mondta a közelben hallgatózó Macska. – Ez az Asszony nagyon okos, de nem olyan okos, mint amilyen én vagyok.

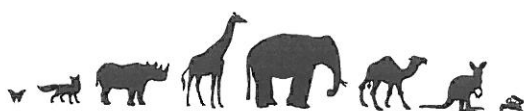
A Vadló meghajtotta fejét, az Asszony a nyakába akasztotta a lóbőrből font kötőféket, a Vadló pedig így szólt az Asszony lábához:

– Ó, én úrnőm, ki az én uramnak vagy asszonya, ezért a finom füvecskéért a szolgálak leszek.

– Hohó! – mondta a közelben hallgatózó Macska. – Micsoda ostoba egy ló ez! – Azzal vad farkcsóválás közepette, a maga útját járva visszatért a vizes vadonba, de senkinek sem szólt arról, amit látott.

Az Ember, amikor a Kuttyával együtt visszatért a vadászatból, így szólt az Asszonyhoz:

– Mit keres itt a Vadló?

Az Asszony pedig így felelt:

– Őt már nem Vadlónak, hanem az ember leghűségesebb szolgájának hívják, mivelhogy mától fogva ő visz majd bennünket mindenhová az idők végezetéig. Ül fel a hátára, amikor vadászni mégy.

Másnap magasra emelt, vad fővel, hogy vad szarva bele ne gabalyodjék a vad fák vad ágaiba, a Vadtehén a barlanghoz ügetett; a Macska pedig követte, és akárcsak korábban, keresett magának egy rejtekhelyet; és minden ugyanúgy történt, mint korábban, és a Macska ugyanazokat mondta, mint korábban; amikor pedig a Vadtehén ígéretet tett, hogy a finom füvecskéért cserében naponta odaadja tejét az Asszonynak, a Macska vad farkcsóválás közepette, a maga útját járva visszatért a vizes vadonba, akárcsak korábban. De senkinek sem szólt arról, amit látott. Amikor pedig az Ember a Lóval meg a Kutyaival visszatért a vadászatból, és feltette ugyanazokat a kérdéseket, mint korábban, az Asszony így felelt:

– Őt már nem Vadtehénnek, hanem ételadónak hívják. Mától fogva az idők végezetéig ellát majd bennünket hófehér, langyos tejjel, én meg majd vigyázok rá, amíg te a legjobb barátunkkal meg a leghűségesebb szolgánkkal vadászni mégy.

Másnap a Macska hiába várta, hogy a vizes vadon vadállatai között újabb vállalkozó akadjon, aki elmerészkedne a barlanghoz, így aztán fogta magát, és elment egyedül. Odaérván megpillantotta az Asszonyt, amint éppen a tehenet feji, és látta a barlangban lobogó tűz fényét, és megérezte a langyos, hófehér tej illatát.

És így szólott a Macska:

– Ó én ellenségem, ki ellenségemnek vagy asszonya, mondd csak, hová tűnt a Vadtehén?

Az Asszony pedig felkacagott, és így felelt:

– Vadon vadállata, eridj vissza a vadonba, mivel már beföntam a hajamat, és eltettem a varázslapockacsontot, és nincs szükségünk se több barátira, se több szolgára itt, a barlangban.

És így szólott erre a Macska:

– Nem vagyok se barát, se szolga. Én a Macska vagyok, aki a maga útját járja, és szeretnék bemenni a barlangodba.

És így felelt az Asszony:

– Miért nem jöttél hát az első éjjel a leghűségesebb barátunkkal együtt?

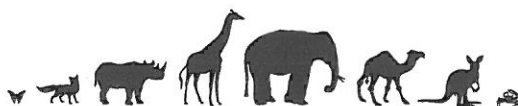
Erre a Macska szörnyű haragra gerjedt, és ráförmedt az Asszonyra:

– Mivel beszélte tele a fejedet a Vadkutya?

Az Asszony pedig felkacagott, és így felelt:

– Te vagy a Macska, aki a maga útját járja, és akinek minden egyre megy. Nem vagy se barát, se szolga. Te magad mondtad. Eridj innét, és járd a magad útját ott, ahol minden egyre megy.

A Macska meghunyászkodást színlelve így szólott:

– Azt mondd tehát, hogy sohasem mehetek be a barlangodba? Sohasem melegedhetem meg a tűzednél? Sohasem ihatom a langyos, fehér tejedből? Határtalanul bölcs vagy, és gyönyörű szép. Nem lehetsz ilyen kegyetlen, még egy macskával sem.

És így szólott erre az Asszony:

– Eddig is tudtam, hogy bölcs vagyok, de azt nem tudtam, hogy gyönyörű szép is volnék. Ezért hát alku kötetlen veled: ha egyszer dicsérő szóval illetlek, bejöhetsz a barlangba.

– És ha kétszer is dicsérő szóval illetesz? – kérdezte a Macska.

– Az nem fordulhat elő. De ha mégis, akkor megmelegedhetsz a tűzemnél.

– És hogyha háromszor is? – kérdezte a Macska.

– Az nem fordulhat elő – felelte az Asszony –, de hogyha mégis, akkor onnantól fogva az idők végezetéig napjában háromszor ihatsz a langyos, fehér tejemből.

A Macska a hátát domborítva így szólott:

– Ó én ellenségem, ki az én ellenségemnek vagy asszonya, emlékezzék a te szavaidra a barlang szájában lógó függöny meg a barlang mélyén lobogó tűz meg a tűz mellett álló tejescsupor. – Azzal vad farkcsóválás közepette, a maga útját járva visszatért a vizes vadonba.

Amikor aznap este az Ember a kutyával meg a lóval visszatért a vadászatból, az Asszony hallgatott róla, miféle alku kötött a Macskával, mivelhogy attól tartott, nem tetszene nekik a dolog.

A Macska pedig bevette magát a vizes vadonba, és elrejtőzött olyan hosszú időre, hogy az Asszony lassacskán megfedkezett róla. Egyedül a Denevér, e függeszkedő kis barlanglakó tudta, hol rejtőzik a Macska, és minden este elrepült hozzá, hogy tájékoztassa a nap közben történetekről.

Egyik este azt mondta a Denevér a Macskának:

– Egy Csecsszopó költözött a barlangba. Vadonatúj és rózsaszínű és kövér és kicsi, és az Asszony rajongásig szereti.

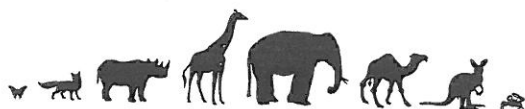
– Hohó! – kapta fel fejét a Macska. – De mit szeret a Csecsszopó?

– Szereti a puha, csiklandós dolgokat – felelte a Denevér. – Szeret meleg dolgokat tartani a karjában, amikor aludni megy. Szereti, ha játszanak vele. Minden ilyesmit szeret.

– Hohó! – kapta fel fejét a Macska. – Akkor hát eljött az én időm.

Amikor leszállt az éj, a Macska elővakodott a vizes vadonból, elrejtőzött a barlang közelében, és megvárta, amíg reggel az Ember a kutyával meg a lóval vadászni indul. Az Asszony egész délután főzőcskézett, ám a Csecsszopó keserves sírása folyton-folyvást megzavarta a munkában. Így aztán az Asszony kivitte a Csecsszopót a barlang elé, és adott neki egy halom kavicsot, hogy játszon vele. A Csecsszopó azonban csak nem hagyta abba a bömbölést.

Akkor a Macska kinyújtotta párnás mancsát, és megpaskolta a Csecsszopó pofiját, az pedig gőgicsélt, azután meg párnás térdecskéjéhez dörgölőzött, és a farka hegyével megcsiklandozta pufók kis állát.

A Csecsszopó kacagott, az Asszony pedig mosolyogva hallgatta.

És akkor a Denevér, e függeszkedő kis barlanglakó így szólt:

– Ó, én gazdasszonyom, gazduramnak asszonya, gazduram fiának édesanyja, egy vadonból jött vadállat játszadozik a gyermekeddel!

– Áldassék e vadállat neve, bárki legyen is! – mondta az Asszony, és fölegyenesedett. – Egész délelőtt sürögnöm-forognom kellett, így hát nagy szolgálatot tett nekem.

Ebben a pillanatban a barlang bejárata elé farokkal lefelé kilógatott vadlóbőr függöny, emlékezvén a Macska meg az Asszony alkujára, huss!, lehullott, és mire az Asszony odalépett, hogy felemelje a földről, láss csodát, a Macska már kényelmesen üldögélt odabent a barlangban.

– Ó, én ellenségem, ellenségemnek asszonya, ellenségemnek édesanyja – szólt a Macska –, itt vagyok: mivel dicsérő szóval illetél, mátol fogva az idők végezetéig jogom lesz hozzá, hogy a barlangodban üldögéljek. Mégis az maradok, ami voltam: a Macska, aki a maga útját járja, és akinek minden egyre megy.

Erre az Asszony szörnyű haragra gerjedt, de összeszorította ajkát, elővette az orsót, és nekilátott fonni.

Csak hogy a Csecsszopó ismét bömbölni kezdett, mivel hogy a Macska magára hagyta, és az Asszony megpróbálta lecsendesíteni, de mindhiába, a Csecsszopó csak rúgkapált, és a nagy bömböléstől egészen lila lett.

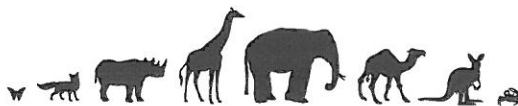
– Ó, én ellenségem, ellenségemnek Asszonya, ellenségemnek édesanyja – szólt a Macska –, végy egy szálát a fonálból, kötd a végéhez az orsót, és húzd végig a földön, én pedig mutatok egy varázslatot, aminek láttán gyermeked olyan hangosan kacag majd, mint amilyen hangosan e pillanatban bömböl.

– Megteszem – mondta az Asszony –, mivel hogy kifogytam a béketúrásból, de azt ne várd, hogy megköszönjem.

A kicsiny kerámiaorsót a fonál végére kötözte, és végighúzta a földön, a Macska pedig az orsó után vetette magát, és pofozgatta, és buk fencezett, és átlökte a válla felett, és beteretlte a hátsó lába közé, majd úgy tett, mintha nyomát vesztette volna, majd ismét utánavetette magát, addig-addig, mígnem a Csecsszopó már olyan hangosan kacagott, mint amilyen hangosan azelőtt bömbölt, és négykézláb üldözőbe vette a Macskát, és körbeviháncolta a barlangot, míg végül úgy el nem fáradt, hogy a Macskát átölelve lefeküdt.

– Most pedig – mondta a Macska –, elénekelek egy dalt, amely egy egész órára elaltatja majd gyermekedet.

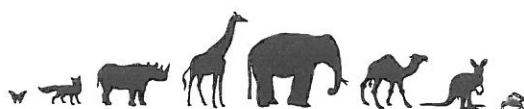
És dorombolni kezdett hangosan és mélyen, mélyen és hangosan; addig dorombolt, mígnem a gyermek mély álomba szenderült. Az Asszony mosolyogva pillantott le rájuk, és így szólt:

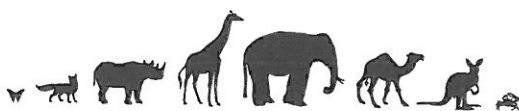

Ez a kép a Macskát ábrázolja, amint éppen vad farkcsóválás közepette a maga útját járja a vizes vadonban. Semmi más nincs a képen, leszámítva néhány mérges gombát. A vadon olyan vizes volt, hogy biztosan nőttek benne mérges gombák. Az a gubancszerűség a faágon nem madár, hanem moha, ami szintén azért nőtt oda, mert vizes volt a vadon.

A kis kép az igazi kép alatt azt a kényelmes barlangot ábrázolja, ahová az Ember meg az Asszony azután költözött be, hogy megszületett a Csecsszopó. Nyári barlangnak használták, és búzát termesztettek a bejárata előtt. A lovagló Ember épp a Tehenet keresi, mert szeretné visszavinni a barlangba, hogy megfejhessék. Azért integet, mert jelzi a folyó túlsópartján nyulakat hajkurászó Kutyának, hogy ideje hazatérni.

– Nagyon szép mutatvány volt. Kétség sem férhet hozzá, hogy nagyon okos vagy, ó, Macska. És ebben a pillanatban, édes gyermekem, a barlang mélyén lobogó tűz füstje, emlékeztén a Macska meg az Asszony alkujára, nagy felhőkben, zutty, aláomlott a barlang tetejéről, és mire ismét felszállt, láss csodát, a Macska már kényelmesen üldögélt a tűz mellett.

– Ó, én ellenségem, ellenségemnek asszonya, ellenségemnek édesanyja – szólott a Macska –, itt vagyok: mivel másodjára is dicsérő szóval illetél, mátol fogva az idők végezetéig jogom lesz hozzá, hogy a barlangod mélyén lobogó tűz melegénél üldögéljek. Mégis az maradok, ami voltam: a Macska, aki a maga útját járja, és akinek minden egyre megy.

Erre az Asszony a korábbiánál is szörnyűbb haragra gerjedt, kibontotta a haját, fát dobott a tűzre, elővette a báránylapockát, és nekilátott, hogy véghez vigyen egy varázslatot, amely majd megvédi attól, hogy harmadjára is dicsérő szóval illesse a Macskát. Ez nem éneklő varázslat volt, édes gyermekem, hanem néma varázslat, amelytől a barlang lassacskán olyan néma csendbe burkolózott, hogy a sarokban gubbasztó icinyke-picinyke kisegér előmerészkedett rejtékhelyéről, és keresztüliskolt a földön.

– Ó, én ellenségem, ellenségemnek asszonya, ellenségemnek édesanyja – szólott a Macska –, mondd csak, ez a kisegér is része a varázslatnak?

– Ááá, jujj, dehogyis! – sikoltott fel az Asszony, elhajította a lapockacsontot, felugrott a tűz mellett álló sámlira, és feltekerte a haját, nehogy a kisegér felkapaszkodjon rajta.

– Hohó! – szólott kíváncsian a Macska –, így tehát nem származik bajom belőle, ha netán megesszem ezt az egeret?

– Nem – felelte az Asszony –, edd meg gyorsan, és örökké hálás leszek érte.

A Macska az egér után vetette magát, és nyakon csípte, az Asszony pedig így szólott:

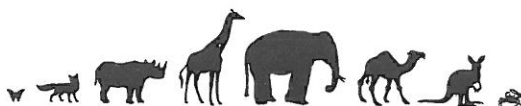
– Hálás köszönet. Még az ember legjobb barátja sem olyan fürge, hogy ilyen könnyedén nyakon csípjén egy egeret. Te nagyon bölcs lehetsz.

És ebben a pillanatban, édes gyermekem, a tűz mellett álló tejescsupor, emlékeztén a Macska meg az Asszony alkujára, reccs, kettéhasadt, és mire az Asszony leugrott a sámliról, lássatok csodát, a Macska már lefetyelte is a törött cserépből a langyos, fehér tejet.

– Ó, én ellenségem, ellenségemnek asszonya, ellenségemnek édesanyja – szólott a Macska –, itt vagyok: mivel harmadjára is dicsérő szóval illetél, mátol fogva az idők végezetéig jogom lesz hozzá, hogy napjában háromszor lefetyeljek a langyos, fehér tejedből. Mégis az maradok, ami voltam: a Macska, aki a maga útját járja, és akinek minden egyre megy.

Erre az Asszony felkacagott, a Macska elé tett egy tál langyos, fehér tejet, és így szólt:

– Ó, Macska, most már belátom, hogy ravaszságod az Emberével vetekszik, mindazonáltal ne feledd, hogy nem az Emberrel és nem is a kutyával kötöttél alkut, és én nem felelhetek azért, amit ők tesznek majd veled, ha hazatérnek.

– Ugyan mit számít az? – kérdezte a Macska. – Ha üldögelek a tüzed mellett, és napjában háromszor ihatom a langyos, fehér tejedből, akkor az Ember meg a Kutya tehet, amit csak akar.

Este, amikor az Ember a kutyaival hazatért, az Asszony töviről hegyire elmesélte a Macskával kötött alkujának történetét, a Macska pedig csak üldögélt a tűz mellett, és mosolygott. És így szólott az Ember:

– Igen ám, csak hogy ez az alku nem kötelez semmire sem engem, sem az utánam következő többi férfiút. – Ezek után pedig levette mind a két csizmáját, és fogott egy kicsiny kőbaltát (ez így együtt már három tárgy volt), valamint hozott egy husángot meg egy bárdot (ez így együtt már öt tárgy volt), és letette őket egy sorba, végül pedig így szólott: – Most pedig kössünk alkut mi is: ha nem fogsz egeret, miközben az idők végezetéig a barlangomban lakozol, valahányszor csak megpillantalak, hozzád vágom ezeket a tárgyakat, és ugyanígy tesz majd minden utánam következő, valamirevaló férfiú.

– Hohó – szólott erre az Asszony –, nagyon ravasz Macska ez, de mégsem olyan ravasz, mint az én Emberem.

A Macska megszámolta a sorba rakott (és igen-igen keménynek tűnő) tárgyakat, majd így szólott:

– Jól van hát: megfogom neked az egeret, miközben örökön-örökre a barlangodban lakozom; de attól még az maradok, ami voltam: a Macska, aki a maga útját járja, és akinek minden egyre megy.

– Nem, amíg engem látsz – szólott az Ember. – Ha ezt nem mondtad volna, örökre eltenném ezeket a tárgyakat, így azonban megígérem, hogy ezentúl valahányszor megpillantalak, hozzád vágom mind a két csizmámat meg a kis kőbaltát (ami összesen három tárgy). És ugyanígy tesz majd minden utánam következő, valamirevaló férfiú.

És így szólott a Kutya:

– Várjunk csak egy pillanatig. Ez az alku nem kötelez semmire sem engem, sem az utánam következő többi kutyát. – Kivillantotta a fogsorát, és így folytatta: – Ha nem bánsz jól a Csecsszopóval, míg én a barlangban vagyok, addig foglak kergetni, amíg el nem csíplek, és ha elcsíplek, megharaplak. És ugyanígy tesz majd minden utánam következő, valamirevaló kutya.

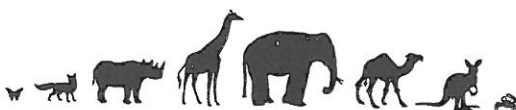
– Hohó – szólott erre az Asszony –, nagyon ravasz Macska ez, de mégsem olyan ravasz, mint a Kutya.

A Macska megszámolta a Kutya (igen-igen hegyesnek tűnő) fogait, majd így szólott:

– Jól van hát: az idők végezetéig jól bánok majd a Csecsszopóval, míg a barlangban vagyok, feltéve, hogy nem húzza meg túl erősen a farkamat. De attól még az maradok, ami voltam: a Macska, aki a maga útját járja, és akinek minden egyre megy.

– Nem, amíg engem látsz – szólott erre a Kutya. – Ha ezt nem mondtad volna, soha többé nem villantanám rád a fogsoromat, így azonban megígérhetem, hogy ezentúl, akárhányszor megpillantalak, fel foglak kergetni egy fa tetejére. És ugyanígy tesz majd minden utánam következő, valamirevaló Kutya.

Azzal az Ember hozzávágta a Macskához mind a két csizmáját meg a kis kőbaltát (ami összesen három tárgy), és a Macska kimenekült a barlangból, a Kutya pedig utánvetette magát, és felkergette egy fa

tetejére, és attól a naptól fogva, édes gyermekem, öt valamirevaló férfiú közül három, valahányszor megpillant egy Macskát, biztosan hozzávág valamit, és minden valamirevaló kutya felkergeti a fa tetejére. De a Macska is tartja magát az alkuhoz: ha bent tartózkodik a házban, egeret fog és jól bánik a kisgyerekekkel, feltéve, hogy nem húzzák meg túl erősen a farkát. Ám ha ezzel végez, valamint ráérő idejében, valamint ha felkel a hold, és leszáll az éj, a Macska visszaváltozik azzá, ami volt: a Macskává, aki a maga útját járja, és akinek minden egyre megy. Ilyenkor kimegy a vizes vadonba, vagy felmászik a vizes, vad fákra vagy a vizes, vad háztetőkre, és teszi mindezt vad farkcsóválás közepette, a maga útját járva.

Mirci dorombol, domborít,
Mirci faágra kúsz,
Szökdel, gombolyagot gabalyít:
Így mulat egy cicaúr.
Én kutyapárti vagyok, hisz' egy eb
Tudja becsülni magát,
Blökkencs – énnekem elhiheted –
Pompás cimbora, társ.

Mirci egész nap otthon ügyel,
Majd mikor eljön a perc,
Rátör a kényszer: mennie kell,
És párkányodra szökell.
Szórt borzol, tekereg, nyekereg,
Nyervog, rád se bagóz,
Blökkencs ellenben – mivel eb –
Rendes, szófogadás.

Mirci a térdemhez simul, és
Úgy tesz, mint ki imád,
Ám ha közelg az esteledés,
Ismét rátör a frász:
Otthoni munkát sutba vet ő
S hajnalig elcsavarog,
Csak Blöki hortyog a lábam előtt:
Én kutyapárti vagyok!

